

begynder at bygge noget op. En Husmoder, som har faaet Rottegift blandet i Maden, gør dog vist ubetinget mest positiv Nytte ved at smide hele Gryden i Vasken, i Stedet for at forsøge „indenfra“ at forbedre dens forgiftede Indhold. Og maaske tør jeg endnu som Eksempel — uden at mistænkes for mere end en rent principiel Sammenstilling — pege paa, at hvis Luther var vedblevet som katolsk Munk kun at ville reformere Kirken „indenfra“, i Stedet for at bryde ud, saa var Reformationen, for den Gang i hvert Fald, død i Fødslen.

Hedvig Reinhardt.

Upartisk, politisk Oplysning.

Hvis Indsenderen af ovenstaaende Artikel vil læse D. K.s Resolution med Hensyn til Kvinderne og Partierne opmærksomt igennem, vil hun finde, at Ordet Samfundslære i Slutning af Resolutionen udtrykkelig nævnes i Forbindelse med upartisk politisk Oplysning, idet der staar, at D. K. „betragter det i Øjeblikket som en af sine Hovedopgaver ved Kursus i Samfundslære at støtte Kvinders Bestræbelser i denne Retning“ (nemlig i Retning af at skaffe sig en upartisk, politisk Oplysning).

Den politiske Oplysning, D. K. ønsker at give Kvinderne, er den, som findes angivet paa vort udsendte Skema for vore Kursus i Samfundslære: Kursus i Grundlovens og Valglovens Paragraffer, Kursus i borgerlig personlig Ret, Kursus i Kommunalvæsen og i Statsøkonomi m. m.

At Politikere har erklæret, at upartisk politisk Oplysning ikke eksisterer imponerer ikke os, saaledes som det synes at have imponeret Indsenderen; vi er ingenlunde uvidende om, at Ordet Politik i den sidste Menneskealder er blevet forvansket i den offentlige Bevidsthed som ensbetydende med Partipolitik, men D. K. som ikke har nogensomhelst Forpligtelse overfor Partierne, ønsker netop at fastslaa Ordet i dets virkelige Betydning af Viden om alt, hvad der vedrører Statsforfatning og Statsforvaltning, og har med ønskelig Klarhed gjort det i sin Resolution paa Fællesmødet 1916.

„Kv. og Sf.“ er ikke et *upolitisk* Blad, som af Indsenderen hævdede, det er overvejende et *politisk* Blad, idet det stadig beskæftiger sig med Forhold, som angaar Regering og Rigsdag, men det er et *upartipolitisk* Blad. D. K. er ogsaa en *politisk* Forening,

idet dets Formaal hovedsagelig gaar ud paa at reformere vor Lovgivning til Kvindernes Bedste, men det er en *upartipolitisk* Forening, thi det tæller Medlemmer af alle Partier.

Altsaa en *upartisk politisk Oplysning* erholdes paa D. K.s Kursus i Samfundslære, som med saa meget Held er iværksat i flere af vore Kredse, og som vi stræber at faa oprettet overalt, hvor D. K. har Kredse. At Kredsene ved Siden af giver deres Medlemmer Lejlighed til at lære de forskellige Partiers Politik at kende, overflødiggør ikke en virkelig politisk Oplysning, uden hvilken Kvinder ikke vil være i Stad til at træffe et modent og selvstændigt Valg imellem de bestaaende Partier, uden hvilken de heller ikke vil være i Stand til at finde frem ad andre Veje, dersom intet af de bestaaende Partier tilfredsstiller dem.

Gyrithe Lemche.

Resolutionens Forslagsstiller.

Naar jeg paa Aarhusmødet udtalte min fulde Tilslutning til Fru Jensen Storch, var det ikke af Lyst til at deltage i Diskussionen, tvertimod, heller ikke havde jeg forud talt med Fru Jensen Storch, men jeg fandt det urigtigt at tie, naar jeg finder hendes Kritik fuldt berettiget. For mig er Ordet „Pine“ dog ikke helt rammende, jeg vil hellere sætte Indignation eller Ligegyldighed som Udtryk for mine Følelser over for meget af, hvad der kommer frem i „Kvinden og Samfundet“. Der blev paa Mødet hentydet til den Skade, det har gjort Forsvarsagen, at den blev gjort til en Partisag, idet et enkelt Parti mente at have den ene rette Forstaaelse af den Sag.

Lad os ikke nu gøre det samme med Kvindesagen, men lad de forskellige Opfattelser komme frem selv om det ikke saa lige er den samme, der haves indenfor Redaktionen. — For mig — og jeg tror for mange — staar Tanken om et Kvindeparti som det umuligste af alt. Jeg forstaar ikke, nogen i fuld Alvor kan tro det muligt. Aldeles uforstaaende staar jeg overfor dem, der ikke vil have med Politik at gøre. — Hvad skal vi saa med Stemmeretten? Tror nogen virkelig, vi kan komme uden om Partierne?

Jeg synes ikke, Dansk Kvindesamfund kan være bekendt, eller være tjent med, at dets Medlemmer ikke er

saa vidt med, at de ved, hvor de gaar hen den Dag, da de skal stemme. Vi er da sikkert ogsaa mange, som ikke staar tvivlende, vi har jo haft Lov at følge med i Politik, selv om vi ingen Stemmeret har haft, og jeg mener, at de, der ikke har fulgt med, har forsomt deres Pligt.

Det haster i Høj Grad.

At et enkelt Parti i sig skulde forene alt det gode, kan ingen vel tro, men enhver maa kunne finde det, der tilfredsstiller hende mest. At der ikke mere er Plads for Idealisme indenfor Partierne, er en Paastand, der ikke kan forsvares, tvertimod, vi har Mænd i det politiske Arbejde, der har bevaret deres Ungdomsidealer gennem et langt Liv, helt til den sene Alderdom.

Til Udtalelserne om, at Mændene indenfor Partierne bruger Intriger eller Rænker for at faa, eller for at beholde Magten, vil jeg tillade mig at minde om det gamle Ord: „Hvo, som bor i et Glashus, han vogte sig for at kaste med Sten.“ — Den opmærksomme Deltager i vore Fællesmøder vil give mig Ret.

Til Slutning vil jeg sige: Den Selvfølgelighed, at Kvinde og Mand faar lige Ret, har jeg ikke lært af Dansk Kvindesamfund, det har jeg hørt i min Barndom og Ungdom af min Mor. Hun har ogsaa lært mig, at det er Pligt at følge med i Mændenes Forhandlinger, saa man kan danne sig en Mening derom, ligesom hun har holdt mig til, naar hun syntes mit daglige Arbejde hindrede mig i at følge tilstrækkeligt med. Hun vil som jeg sige: *Vi arbejder sammen med Mændene i vore Hjem, vi vil ogsaa arbejde sammen i det store Samfund*, hvoraf Kvinderne dog kun er den ene Del. — Ikke et Øjeblik er jeg i Tvivl om, hvad jeg vælger, mit Parti eller Dansk Kvindesamfund. Partiet omfatter det Hele, ikke en enkelt Del. *Jeg vælger absolut det Hele*, og jeg tror, mange gør som jeg.

Interesserede Kvinder kan undvære Dansk Kvindesamfund, det omvendte vil næppe være saa heldigt.

Kolding Højskolehjem, 31.—6.—16.

Maren Markussen.

Uden iøvrigt at komme ind paa Maren Markussens Redegørelse for hendes Følelser overfor „Kvinden og Samfundet“ skal vi dog oplyse om, at de „forskellige Opfattelser“, som hun synes at nære Frygt for, vilkaar-